

Glasilo učencev

OSNOVNE ŠOLE PREVOLE

Številka 2

Mentorica: Irena Blatnik

Junij, 2020

POZDRAVLJENI, dragi bralci našega glasila!

To leto se je precej drugače zaključilo, kot je bilo to običajno. Na ves svet je delovala višja sila, pred katero je človeštvo nemočno.

To je tudi vzrok, da nismo izdali glasila v tiskani obliki, saj nas dva meseca in pol ni bilo v šoli. Skušali smo strniti nekaj člankov, slik, izdelkov, ki ste jih učenci ustvarjali od doma. Ker se niste družili, boste lahko sedaj prebrali, kaj so počeli in delali vaši prijatelji in sošolci.

Imejte se lepo med počitnicami, oddahnite se od šolskega dela, tako učenci kot starši, saj je bil ta čas za vse zelo naporen. Upamo, da se virus ne ponovi in bomo v jeseni normalno izvajali pouk.

Priredba Župančičeve pesmi Žebljarska za čas karantene.

ŠOLANJE OD DOMA

Od osmih do treh,
od osmih do treh
je šola na mizi,
v čisti je krizi.

Od treh do petih,
od treh do petih
še zmeraj na mizi
ubogi sem jaz.

Od osmih do treh,
od osmih do treh
šola na mizi je spet,
in zvezki v očeh.

Od treh do petih,
od treh do petih
naloge letijo spet,
četudi se jim jaz uprem,
premagale so me spet,
zato si samo um zaprem.

Tristan Erik Muhič, 9.r.

KRONIKA DOGODKOV V DRUGI POLOVICI ŠOLSKEGA LETA 2019/20

23. 1. 2020 = ŠD za vse učence – ogled smučarskih poletov v Planici

7. 2. 2020 = prireditev slovenskem ob kulturnem dnevu

10. 2.-14. 2. 2020= ŠD za vse učence – drsanje

14. 2. 2020 = informativni dnevi za učence 9. razreda

2. 4. 2020 = KD za vse učence - 2. april, mednarodni dan knjig za otroke

8. 4. 2020 = TD za vse učence – ljudski običaji – velika noč

17. 4. 2020 = ŠD za učence 1. in 2. razreda – pohod s starši po okolici

21. 4. 2020 = TD za vse učence – ob svetovnem dnevu Zemlje

24. 4. 2020 _ KD za učence od 1. do 5. razreda – ogled gledališke predstave

4. 5. 2020 = KD za učence 1. in 2. razreda – pravljice

6. 5. 2020 = ND za učence 1. in 2. razreda – prva pomoč

11. 5. 2020 = ŠD za učence 1. in 2. razreda – pohod

13. 5. 2020 = ND za učence 1. in 2. razreda – travnik

15. 5. 2020 = TD za učence 1. in 2. razreda – ustvarjanje

21. 5. 2020 = ŠD za vse učence – pohodništvo vaje za razvoj gibalnih sposobnosti, skrb za zdravje

11. 6. 2020 = valeta za 9. r.

24. 6. 2020 = proslava ob dnevu državnosti in zaključek šolskega leta za ostale učence

Mnogo dogodkov je zaradi epidemije odpadlo.

KO BOM VELIK, BOM ...

OD OSNOVNE ŠOLE SE POSLAVLJA LETNIK 2005

Generacija devetarjev, ki nas zapušča, je letos štela sedem učencev.

To so:

NEŽA ČRNILA: Šolanje bom nadaljevala v Ljubljani na Gimnaziji Ledina. Za to šolo mi je prvič povedala moja teta, ki živi v bližini. Tja sem šla tudi na informativni dan in mi je bilo zelo všeč. Bivala bom v dijaškem domu. Želim si delati v zdravstvu, biti zdravnica.

KLEA STRAH: Že od kar vem zase, me zanimajo živali. Doma skrbim za svoja dva konja, pa muco, morskega prašička. Vpisala sem se na veterinarsko šolo v Ljubljano in se vidim v življenju v delu z živalmi.

ANAMARIJA TURK: Vpisala sem se na gimnazijo v Novo mesto. To šolo dobro poznam in vem, da bom morala trdo delati. Ampak le s trdim delom in vztrajnostjo bom nekoč prišla do svojega cilja - postati učiteljica.

ALEŠ BRECELNIK: Vpisal sem se na šolo za avtoserviserja v Novo mesto, saj zelo rad popravljam traktorje in avtomobile. Za delo so me navdušili moji strici, ki to delo že vrsto let opravljajo. Upam, da bom dobil dovolj znanja, da bom dobro opravljal svoje delo.

KRISTJAN HUBER: Šolanje bom nadaljeval na elektro šoli v Novem mestu. Zelo me veseli poklic električarja in komaj čakam, da se kaj naučim na tem področju. Misli, da bom imel tudi veliko možnosti za zaposlitev.

MARK GAČNIK: Vpisal sem se na srednjo strojno šolo v Novo mesto, saj rad delam s stroji in na strojih. Želim se veliko naučiti na tem področju in zaenkrat se da dobiti tudi službo.

TRISTAN ERIK MUHIČ: Šolanje bom nadaljeval na srednji elektro tehnični šoli v Novem mestu. Zelo me zanima vse, kar je povezano z elektriko in sama tehnologija.

VSEM ŽELIMO VELIKO SREČE IN DA BI DOSEGLI ZASTAVLJEN CILJ.

Takole so ob koncu osnovnega šolanja razmišljali učenci 9. razreda

V zatonu otroštva vidim svojo prihodnost

Veliko sem že razmišljal, kakšno bo življenje v prihodnosti čez 10, 20 let. Mislim, da bomo čez 10 let družabno in finančno vsi enakovredni. Mislim da bo veliko delovnih mest dobro plačanih in ljudje se bodo tako zblížali, ker ne bo več razlik med njimi. Prišle bodo nove bolj napredne službe, npr. delo z roboti. V prihodnosti bomo imeli večino izdelkov ali prevoznih sredstev na elektriko (avtomobile, avtobuse, delovne stroje ...). Vsi ljudje bodo upravljali s telefoni in računalniki in bo izginila ročna pisava, ker bodo vsi pisali na telefone. V šolah bodo učili roboti namesto učiteljev. Imeli bomo zdravilo, ki bo pozdravilo vse bolezni in bomo tako dočakali višjo starost. Ne bomo imeli več zdravnikov in zobozdravnikov. V prihodnosti bodo predvsem najbolj iskani poklici delavci, frizerji, računalničarji, mehaniki, tajniki ...) Nekatera delovna mesta pa bodo zasedli roboti v tovarnah, ki jih bo moral še vedno upravljati človek. Nas ljudi pa bodo nadzorovali preko dronov ali čipov, ki jih bodo vgradili v nas. To je moje mnenje o prihodnosti čez 10 in več let.

Mark Gačnik

Živim v svetu, ki je poln presenečenja, negotovosti in strahu. Na prvi pogled imamo občutek, da živimo v svetu, ki je poln dobrin, svobode in ljubezni, vendar ni vse tako. Imamo svobodo govora, vendar nas otroke ne slišijo vedno, nam ne verjamejo, saj nimamo izkušenj. Soodločati pa velikokrat ne moremo, ker nas ne jemljejo resno, nas ne spoštujejo kot enakega sogovornika in za nas mislijo, da imamo vsega preveč, lenarimo, igramo samo igrice in nismo zreli za življenje. Odnosi med ljudmi niso dobri, vsak skrbi samo zase, sosedje v vasi se skoraj ne pogovarjamo, nismo več solidarni. Svet je poln vojn, nesoglasja, po eni strani imajo ljudje vse v izobilju, na drugi strani pa je polno lakote, revščine, nesvobode. S svetom, v katerim živim, nisem zadovoljen, saj je polno krivic, sovraštva, zaničevanja, egoizma. Če bi imel možnost, bi odpravil vojne, krivice in lakoto. Ljudje, ki imajo veliko, bi morali deliti svoje dobrine z ljudmi, ki živijo v pomankanju. Vsi, ki so zdravi, bi morali delati, če ne drugega pa urejati okolico, skrbeti za starejše, delati družbeno koristno delo v svoji občini. Socialne pomoči bi ukinil vsem tistim, ki nočejo delati in so zdravi, bolnim in starejšim pa bi povečal pomoč.

Sedaj končujem osnovno šolo in s tem otroštvo. Bilo je lepo, včasih pa tudi hudo in stresno. Sedaj se moram odločiti za poklic. Moje otroštvo je bilo do sedaj brezskrbno, saj imam dobre starše in stare starše, ki so mi vedno stali ob strani in me spodbujali. Zelo rad sem delal, težje pa se je bilo učiti. Pri vseh delih sem bil zraven in dedi me je učil in razlagal, kako se dela. Že zelo zgodaj sem se naučil razna kmečka dela, saj so me pri delu spodbujali, me učili in skrbeli za zaščitno opremo, da se mi ne bi kaj zgodilo. Vedno so mi govorili, če ti učenje ne gre tako dobro, boš pa delal, ker si zelo marljiv. Imam kar tri strice, ki so avtomehaniki in so mi to delo še posebno prikazali v lepi luči, tako da sem se tudi sam odločil za poklic avtoserviserja. Kmalu bom moral v Novo mesto, spoznal bom novo okolje, sošolce in učitelje. Bilo mi bo težko, saj potrebujem nekaj časa, da se navadim, vendar bom imel oporo v sestri Poloni, ki hodi na isto šolo. Pri učenju mi bo pomagala babica, pri delu pa ati in trije strici. Imam veselje do dela, zato upam, da bom uspešen..

Upam, da bom čez deset let imel poklic, ki ga bom opravljal z veseljem, dobro službo in družino. Mislim, da bo svet še bolj nemiren, med ljudmi bodo še večje razlike, na eni strani bogati, na drugi pa reveži, lakota. Nova tehnologija bo prinesla veliko dobrega in veliko slabega. Z razvojem tehnologije imamo občutek, da smo sami sebi dovolj, več je osamljenosti, egoizma in tekmovanja med seboj. Želim, da bi bil svet bolj povezan med seboj.

Aleš Breceljnik

OTROŠTVO SE KONČUJE

Spomnim se časa, ko sem bila stara šest let. Vedno sem govorila, kako rada bi bila stara petnajst ali šestnajst, da bi bila lahko tako lepa, samostojna, svobodna in vesela kot vsa ta dekleta, ki sem jih videvala, ko so ena po ena prihajale po svoje bratce in sestrice v vrtec ali ko so se v majhnih skupinicah sprehajale po mestu in se smejale. »Nikoli ne jokajo, »sem vedno mislila.

Le ob pogledu na njih sem vedno postala nestrpna in polna pričakovanj, kako bom jaz zgledala, ko bom toliko stara in ali bom imela svoj telefon. Gotovo bom zelo prijetna oseba, zagotovo bom imela fanta in veliko dobrih prijateljic. Vedno sem čakala, da zrastem in grem v srednjo šolo. Tega sem si tako močno želela, zdaj ko pa sem enkrat tu, me zanima, kaj sem tako zelo čakala. Zdaj si želim nazaj, v svoja mlajša leta, ko mi nihče ni govoril, s kom se lahko družim in koga naj se izogibam, kolikor se le da. Ugotovila sem, da me zdaj stvari še bolj prizadenejo in v meni pustijo tesnobo, ki je kljub temu, da je nikomur nikoli ne pokažeš, ogromno breme. Včasih razmišljam, komu sploh koristi moje življenje in zakaj se mi vse to dogaja? Čemu potrebujem takšne navale žalosti in jeze, ki jih ne znam opisati?

Pravijo, da so najstniška leta tista, v katerih smo najbolj čustveni in verjamem jim, saj odraščamo in še vemo zelo malo o ljudeh in svetu okrog nas ter se ga ne zavedamo dovolj, poleg tega pa za sabo puščamo otroštvo, ki je po moje najlepši del našega življenja in ga nikoli ne dobiš nazaj. Ostane nam le veliko najlepših spominov, ki nam ostanejo za vse življenje. Vsaj tako mi govorijo starejši in veliko pisateljev piše o svojih dogodkih iz otroštva.

Tudi jaz se bom gotovo za vedno spominjala dne, ko sem šla prvič sama domov iz šole in sem potem čakala pred vrati skoraj eno uro, ker je mami želela videti ali mi bo uspelo, pa me je zgrešila in je potem vsa panična prišla domov, jaz pa sem jo napol že v strahu čakala. No, ali pa ko sem za rojstni dan dobila rožo namesto domače živali, da bi mami in ati videla, ali znam skrbeti za neko živo bitje. Takrat sem zagnala tak vik in krik, da je bil strah in groza, ampak sem se potem umirila in si priznala, da je roža lepe barve in da je boljša kot nič. Potem pa sem jo pozabila en mesec zalivati in se je posušila. Tako smo izvedeli, da je bolje, da še nimam hrčka in sem na to idejo kmalu pozabila. Ali potem, ko sem prišla v tretji razred med same neznance, ki se me niso ravno veselili in sem doma zopet tečnarila, da ne grem nikoli več nazaj v tisto šolo, pa sem morala

iti in me ni nihče pojedel, celo spoprijateljila sem se. In prilezla sem do konca osnovne šole.

Če svoje izkušnje primerjam s Kettejevo idejo o življenju, sovraštvu in večnem boju, se s tem na nek način strinjam. Res je, da v svojem življenju nikoli ne bomo vsem ustregli, veliko ljudi nas zasovraži in da se borimo čez vse svoje življenje. Ko smo dojenčki, se borimo z gravitacijo za prvih nekaj korakov, ko smo otroci, se borimo za bonbone in za najboljšo lopatko v peskovniku, ko smo najstniki, se borimo za dobre ocene in za prijatelje, ko pa odrastemo, se borimo za spoštovan položaj v družbi in za mirno ter urejeno življenje brez skrbi. A kljub temu je v življenju ogromno lepih trenutkov in dobrih ljudi, ki nam pomagajo ter nas podpirajo v težkih časih. Zdi se mi, da lepim stvarjem posvečamo premalo pozornosti. Naše življenje šteje našim bližnjim in za njih je vredno živeti.

Neža Črnika

Zdaj, ko je na žalost prišel čas korone, je hiša postala zelo glasna, saj zdaj imamo večino časa prostega in imamo zelo veliko časa za pogovarjanje, igranje z ljubljenci in družino. Imamo dostop do veliko dobrin, kot na primer internet, hrano in vodo, do učenja in veliko več. Vendar nam jih je par dobrin odvzetih, kot na primer načrt prenove kuhinje, dostop do šole, igranje s sošolci in prijatelji, obiskovanje svojih bližnjih sorodnikov ... Kot družina se sedaj razumemo veliko bolje, saj imamo veliko več prostega časa za mirne pogovore.

Stvari, ki so po mojem človeku najbolj pomembne, so resnica, red, iskrenost, svoboda, znanje, ljubezen, poštenost in na žalost denar.

Če bi imel moč spremeniti svet na boljše, bi prepovedal vojne in zelo nevarna orožja, kot na primer jedrska bomba, in bi vse probleme reševal na miren, prost in pošten način, naredil vse ljudi enakovredne, čim bolj ustavil onesnaževanje s čistilnimi akcijami, ustavil tovarne, ki onesnažujejo okolje, vsaki osebi bi dal dostop do hrane in vode, preprečil bi kakršno koli radioaktivno orožje in odstranil bi smrtno kazni zapornikom vsepovsod po svetu.

Čez deset let se bo tehnologija zelo spremenila in nadgradila, družbeni sloji se bodo zelo razvili glede obnašanja, razlike med bogatimi in revnimi ne bo več, saj bodo vsi enakovredni, svetovne vojne in vojne bodo prepovedane in po svetu se bodo prepri reševali sproti, pametno ter brez orožja. Takrat bodo tudi roboti, leteči avtomobili, manj ropanja, bolj zavarovan splet in še veliko več. Onesnaževanja bo veliko manj, kot je danes in vsak posameznik bo imel svoj dom in svoje delo.

Sebe čez 10 let vidim kot zelo uspešnega in bom pomagal ubogim.

Tristan Erik Muhič

Albert Einstein je nekoč dejal, da je življenje kot vožnja s kolesom, da bi ohranil ravnotežje se moraš premikati in jaz se popolnoma strinjam z njim. Verjamem, da se vse v življenju zgodi z razlogom. Tudi v kratkih življenjih Josipa Murna, Dragotina Ketteja in Srečka Kosovela so se dogajale tragične stvari iz katerih so dobili navdih za

pisanje. V vsaki stvari moramo najti nekaj dobrega, jaz v njihovi tugi najdem dela, ki nam sedaj omogočajo, da nadgrajujemo svoje znanje in besedni zaklad ter razmišljamo o življenju medtem ko jih beremo.

Dragotin Kette in Josip Murn Aleksandrov sta predstavnika slovenske moderne. Oba sta izgubila starše že v rani mladosti, zato sta živela pri sorodnikih. Murn je najlepše stvari doživel v Vipavski dolini, kjer je pri Aleksandrovih preživel počitnice. Zdi se mi da se je tam počutil varnega, da je tam čutil neko ljubezen, optimizem in veselje. Med branjem Kmečke pesmi lahko čutimo, da je rad bil tam. Murn pravi: »Trs samotni- to sem jaz.« Občutek imam, kot da je vse življenje hrepenel po ljubezni. Sama si ne predstavljam, da bi bila celo življenje sama, da ne bi imela nekoga, na katerega se lahko obrnem po nasvet, pomoč. Lahko sem vesela, da je okoli mene kar nekaj ljudi, ki jim lahko zaupam. Tudi sedaj je v svetu preveč sirot in osamljenih ljudi. Ne znam in nočem si predstavljati, kako je če te kot nekakšno žogo podajajo med rejnike ali pa sedaj med korona krizo, ko starejši, ki prebivajo v domovih za ostarele niso videli svojih bližnjih skoraj dva meseca. Ko sem po televiziji poslušala starejšo gospo, ki je rekla da pogreša svoje domače, otroke, vnuke in da komaj čaka, da jih vidi se mi je paralo srce. Hudo je biti osamljen. Kette pa je po 15 letu živel pri sorodnikih. V Novem mestu je obiskoval gimnazijo in se tam zaljubil v Angelo Smoletovo. Ker ga ona ni marala, je nastalo veliko pesmi. Tudi on je bil zelo žalosten in razočaran nad življenjem. Pravi, da je življenje sovraštvo, večni boj, jaz pa se le delno strinjam z njim. Verjamem, da je življenje večni boj ampak da je sovraštvo, pa ne. Sama vidim življenje kot eno veliko sestavljanko, ko se moraš potruditi, da najdeš vse puzzle, ki se prilegajo med sabo, v življenju pa se moraš potruditi, da si čim bolj pozitiven in iz vsake izkušnje potegneš eno dobro lastnost. Kette in Murn sta umrla na isti postelji v cukrarni. Gotovo je to mesto posebnega pomena, saj sta nas tam zapustila dva zelo pomembna slovenska avtorja. Potem pa imamo tukaj še Kosovela. Njega in konstruktivizem na sploh je težko razumeti. Kosovel mi deluje razočaran nad državo, politiko. V njegovi pesmi je čutiti sovraštvo in upornišтво. Ne vem zakaj ampak v Konsu 4 sem začutila Kosovela kot osebo, ki jo je zelo zanimalo, kaj se dogaja po svetu, osebo ki je veliko razmišljala, in v tem vidim tudi sebe. Odkar smo v karanteni, sem začela spremljati vse novice, tako v Sloveniji kot v celem svetu in se z veliko stvarmi ne strinjam. Če bi obstajala čarobna palčka, ki bi mi dala moč, da vse spremenim, bi spremenila svet. Ljudi, ki se jim zdaj streže, bi poslala delati, da vidijo kako je ko si nekaj sam narediš in kako je, če ti nekdo zmeraj ukazuje, tiste, ki pa zdaj delajo in garajo pa bi povzdignila, jim dala nekakšne nagrade, saj so si jih po mojem mnenju zaslužili. Včasih je svet v katerem živimo težko razumeti.

Velikokrat se vprašam, zakaj je na svetu še vedno toliko hudobnih ljudi in preveč nasilja. Ni mi jasno, kaj dosežejo s tem, da odvzemajo ljudem temeljne pravice- pravico do svobode in pravico do življenja. Svoboda je osnovna lastnost, ki si jo zasluži imeti vsak človek. Zame je svoboda to, da ni nikogar, ki bi mi prepovedoval gibanje, govorjenje... Če pogledamo zgodovino, najdemo veliko dogodkov, ko so ljudi zaprli na neko območje in jim s tem odvzeli svobodo. Na nek način nam je bila svoboda odvzeta tudi v zadnjih tednih, ko smo zaradi koronavirusa morali ostati doma. Zame to ni bil problem, saj živim na vasi in je za vsakim vogalom neko delo ali pa kraj, kjer lahko uživam in se sprostim.

Na svetu pa je tudi še vedno preveč lačnih ljudi in tudi tistih, ki nimajo strehe nad glavo. Težko mi je, ko pomislim, da ravno ta trenutek, ko jaz tipkam po računalniku, nekje na svetu otrok, ki je približno iste starosti kot jaz ali pa je celo še mlajši, koplje po velikem kupu smeti in išče hrano ali pa kakšen material, ki ga lahko proda, da zasluži tistih nekaj evrov, za en obrok. Žalostno je, da med nami živijo ljudje, ki se vozijo z avtomobilom, ki je vreden več kot moja hiša in živijo v hiši, kjer se v desetih spalnicah na pohištvu nabira prah, pa ne namenijo niti centa svojega premoženja za tiste, ki potrebujejo samo majhno barakico ali pa samo kozarec mleka in kos kruha. Vse preveč ljudi pa se vtika v tuje stvari. Kdo si, da imaš pravico odločati in grajati nekoga, če ni iste vere kot ti ali pa če je drugače spolno usmerjen. Vsak je krvav pod kožo in se ima sam pravico odločati, kako in s kom bo preživel svoje življenje.

V nekaterih državah trenutno na ljudi preži vojna. Srečna sem, da se to ne dogaja pri nas, ampak mi ni vseeno za ljudi, ki bodo ostali brez hiš, brez ljudi, ki jih imajo radi, brez vsega imetja in nekateri tudi brez življenja. Težko se postavim v njihove kože. Vsak dan se zbudijo in upajo, da ni njihov zadnji, da ne bodo danes izgubili življenj. Si predstavljate, kako je živeti, če veš, da te nekdo želi mrtvega, kljub temu, da mu ti osebno nisi hotel nič žalega.

Sama s trenutnim svetom nisem zadovoljna. Zdi se mi, da je na svetu peščica ljudi, ki odloča o vsem. Velik vpliv na prebivalstvo imajo tudi družabna omrežja, kjer lahko vsakodnevno spremljamo popolne slike iz popolnega življenja znanih osebnosti. Zavedam se, da znani na družabnih omrežjih pokažejo le del svojega dneva, tiste lepe stvari, le redko se najde kdo, ki kdaj pa kdaj deli tudi slabe dogodke in ne tako perfekte slike. Veliko ljudi sanja o takih stvareh, ki jih objavljajo ti znani. Preveč pa jih zaradi te popolnosti, ki je oni nimajo, naredi tudi samomor. Žal mi je, da se nekdo počuti tako slabo, da si lahko vzame lastno življenje. Ljudje včasih ne razmišljajo dovolj in gledajo samo na danes in na jutri, nihče pa se ne vpraša, kakšen bo svet čez 10 let. Glede na trenutne situacije, se zna zgoditi, da kmalu pride do vojn in spopadov med narodi sveta. Možno pa je, da bomo živeli v smeteh. Čeprav se je v času koronavirusa narava začela ponovno prebujati in je Zemlja čistejša, je med nami preveč smeti, plastike, ki je največji problem. Ljudje bodo verjetno postali manj zadovoljni s kvaliteto svojih življenj in zato bo svet postal beden in razočaran. Ampak nihče ne ve, kaj se bo zgodilo čez deset let. Pustimo se presenetiti.

Čez dobre tri tedne pa se bo zaključilo 10 let- najlepših 10 let mojega življenja, osnovna šola. Ko pomislim na to, da se bodo zelo kmalu naše poti razšle, mi oči napolnijo solze. Večkrat se spomnim na vse vragolije, ki smo jih počeli, na vse prepire, ki smo jih imeli, na vse lepe in žalostne trenutke, ki smo jih doživeli v teh devetih razredih. Zase lahko rečem, da sem vesela in počaščena, da si lahko te spomine delim s svojimi sošolkami in sošolci. Ravno to, da nas je samo 7, nam je pomagalo, da smo tako dobri prijatelji. Kar jezna in užaljena sem bila, ko sem izvedela, da ne smemo imeti valet. Priznam, da sem se veselila valet in vsega kar pride zraven. Koronavirus nam je vzel zadnje mesece, ki bi jih preživeli skupaj. Vem, da bi se nam v tem času zgodilo veliko stvari. Verjetno bi se veliko prepirali, pa smejali med obujanjem spominov, mogoče celo jokali.

Spomnim se prvega nakupa šolskih potrebščin. Vem, da sem hotela tisto torbo na kolesčke, saj se mi je zdelo zanimivo, da se bojo zvezki kar peljali za mano. Starši so

mi kupili lepo, rozasto torbo, na kateri je bila narisana Hello Kitty. Na svoj prvi šolski dan sem jo s ponosom vlekla do avta in potem v šoli po hodniku. Vem, da sem se šole veselila, ampak če me spomin ne vara, sem potočila nekaj solzic, ko so starši odšli domov in smo ostali sami z učiteljico. Tistih 5 majhnih škratkov, ki so sedeli na lesenih stolih in čakali na novo dogodivščino. Prvi razred in drugi razred si bom zapomnila predvsem po igranju in branju knjig. Spomnim se, da sem takrat povedala vso bralno značko in povrh tega še toliko obnov knjig, da je učiteljica popisala cel list papirja. Ja, lepo smo se imeli. Tristan se je takrat enkrat polomil in potem je bil nekaj časa na berglah. Ko jih je prinesel v šolo, je bila to glavna senzacija in smo vsi morali poskusiti hoditi z njimi. Vedno smo si posojali barvice in jih šilili v napačen koš. Takrat je bila učiteljica huda na nas. Komaj smo čakali 3. razred. Sicer smo bili prva generacija, ki je v tretjem razredu dobila ocene, ampak mene to ni motilo. Spomnim se, kako smo vsi radi delali plakate in brisali tablo (no to še zdaj radi delamo, da se malo premigamo). Tretji razred pa je najbolj zaznamovala Neža. Ko je prišla, sva se s Kleo nekako dogovorili, da je ne bova marali. Prvi dan smo sedeli v krogu pri učiteljčini mizi in Neža je hotela sedeti zraven naju, medve pa je nisva hoteli zraven zato sva se premikali proti fantom, fantje pa niso hoteli naju in tako smo se malo lovili v krogu. Potem pa sem jaz morala sedeti zraven nje na kombiju in sva postali prijateljici. Skupaj s Kleo smo postale tri mušketirke. V tretjem razredu je bila na vrsti tudi poštevanka in pa pisane črke. Ja, takrat smo še lepo pisali v zvezke, zdaj pa včasih po njih skačejo kokoši. Zelo rada sem množila številke in od tu izvira moja ljubezen do matematike. Spomnim se, da sem v četrtem razredu dobila svojo prvo trojko, pri družbi. Seveda sem se jokala, saj mi je bilo hudo. V petem pa se najbolj spomnim zimske šole v naravi. Teden dni bi morali preživeti na belih strminah in se zabavati v snegu pa sem zbolela. Tisti vikend, preden smo šli, sem bila jaz pri Neži in je njen brat zbolel, potem pa sva se našli še medve. Tako se je za Nežo smučanje končalo že 2. dan, pome pa so starši prišli v sredo. Prav tako se spomnim novoletne prireditve. Pri dramskem krožku smo pripravili zelo zanimivo igro, v kateri sem jaz imela glavno vlogo. Proslavo smo imeli ob petih, zato smo imeli šolo popoldne. Že zjutraj se nisem počutila normalno, bilo mi je zelo vroče in bolel me je trebuh. V šolo sem šla zato, ker nisem hotela, da gre igra v nič. Že med generalko mi je bilo slabo, tako da so mi odstranili glavo snežaka, saj je bilo pod njo zelo vroče. Dali so mi za pit sladkano vodo in čokoladni namaz. Ne vem zakaj, ker mi ni pomagalo čisto nič. Potem smo šli v razred in imeli obdarovanje. Nekaj minut pred začetkom proslave je učiteljica rekla naj še nekaj popijemo in gremo na WC. Spila sem malo vode in potem sva s Kleo tekli na WC. Približno na polovici poti sem začutila, da bom bruhala in si pred usta nastavila roko. Mislila sem, da bom lahko prišla vsaj do lijaka, pa ni zneslo. Bruhala sem na hodniku in povrh vsega v belih oblačilih padla v tisto bruhanje. Nisem vedela ali naj se smejim ali jokam, pa sem delala oboje. V šestem razredu smo postali malo bolj nagajivi. Ocene so se začele slabšati in naše sodelovanje pri pouku tudi. Dobili smo nove učiteljice - malo bolj strožje. Vem, da smo imeli naravoslovje v učilnici za kemijo in enkrat so si fantje podajali leseno žogico. Eden je ni ujel pa je padla na grafoskop in razbila steklo. Ja, veliko stvari smo uničili. V šestem razredu smo se srečali tudi z NPZ-ji. Niso bili tako težki. Verjetno bi nam bilo letos težje, pa jih nismo pisali. V sedmem razredu smo bili vse bolj poredni in vem, da smo nalepili nekega kuščarja na strop v matematiki. Tristan ga je nekajkrat vrgel in je vedno padel nazaj, potem se je pa enkrat prijel gor in smo morali poklicati hišnika, da ga je odlepil. V sedmem razredu nismo bili v kombinaciji, zato nas je bilo samo sedem.

To je bilo pri športni kar bedno, saj se nismo mogli igrati skoraj nobenega ekipnega športa normalno. Najbolj smešen dogodek v sedmem razredu pa je bila ena ura likovnega. Med odmorom smo se nekaj ruvali z vrati in potem ko je zvonilo, smo jih zaprli. Ko smo hoteli pogledati, če gre učiteljica že po hodniku, smo ugotovili, da se je kljuka zataknila. Učiteljica je malo zamujala na uro, ker nam je kopirala neke slikice, tako da smo bili ujeti v razredu približno 15 minut. Ko smo čez okno poklicali hišnika, da nas bi prišel odklenit, nam ni verjel. Potem pa smo na list papirja napisali, da se vrata ne odprejo in ko je bila učiteljica pred vrati smo ji ga podali spodaj, pod njimi in ona je prebrala. Šla je po hišnika in nekako so nas rešili ven. Nam je bilo to zelo smešno, ona pa je bila kar malo jezna na nas. V osmem razredu smo dobili kar nekaj novih učiteljev. Vsi si bomo zapomnili 8.r. po tem, da je več kot polovica učencev v razredu pisala ena pri zgodovini in da so cveki pri vseh predmetih padali kot po tekočem traku in po velikih napadih smeha pri urah biologije. Prav tako pa smo v osmem razredu doživeli najboljšo šolo v naravi, kar jih je možno. Uživali smo čisto vsak trenutek in spoznali nove prijatelje. Veliko smo peli in se igrali zunaj. Spomnim se prvega dneva, ko sem se zvečer šla umit, pa mi je majica od pižame padla v školjko in pa tega, da je bilo zelo vroče, punce pa smo imele le ene kratke hlače in smo potem cel teden nosile iste. Najbolj pa sem se od vseh razredov veselila devetega. Na začetku leta sem si obljubila, da se bom bolj trudila in bom imela lepe ocene. S svojimi ocenami sem zdaj na koncu leta več kot zadovoljna, prav tako pa s svojim znanjem. Ugotovila sem, da če pozorno poslušam učitelje in imam urejene zapiske in pa če malo prej kot zadnji dan pred testom pogledam v zvezek, dobim veliko boljšo oceno. Tudi v devetem razredu smo imeli super šolo v naravi. Uživali smo vsako sredo, ko smo imeli radio in med pripravami na valet. No tukaj so bolj uživali fantje, saj smo punce večina naredile same. Med odmori smo prepisovali naloge in dirkali po hodnikih, vsak dan pa smo se smejali in se imeli lepo. Res mi je žal, da ne bomo imeli valeta, saj bi bila super. Kljub temu, da se ne bomo poslovili na tradicionalen način, sem vesela, da se naslednji teden vračamo v šole, da bomo vsaj še malo skupaj. Ko se ozrem nazaj in predelam vse stvari, ki so se mi zgodile, vidim, da je največ spominov nastalo v šoli, saj smo tam preživeli polovico dneva. Mislim, da se je moje razmišljanje v zadnjih treh letih zelo spremenilo. Trenutno sem zadovoljna sama s sabo in hvaležna za vse trenutke, ki so me izoblikovali. Tudi Cankarja je izoblikovala šola. Ne čisto ta prava šola ampak enajsta šola pod mostom, kjer se je Ivan naučil vsega. Njegovo življenje je bilo kot razburkano morje. Dogajalo se mu je veliko stvari, dobrih in slabih. Velikokrat je razočaral oz. užalil mamo in verjamem, da mu je bilo vedno žal. Tudi meni je, ko kdaj užalim starše zelo žal, saj vem, da ne smem odgovarjati, ampak včasih je jezik hitrejši od možganov. Zelo sem uživala med branjem Cankarjevih črtic. Zanima me zgodovina in najraje prebiram pričevanja ljudi, resnične zgodbe, zato mi je bila ta knjiga tako všeč. Nasploh mi je moderna in dela, ki so nastala v njej zelo všeč.

Moram priznati, da bom pogrešala OŠ Prevole, učitelje, hodnike, mlajše učence in še posebej svoje sošolce. Upam, da bomo vedno ohranili ta prijateljski odnos in ostali v stiku. Ampak septembra me čaka nova šola, novi učitelji, novi hodniki, novi sošolci in nova prijateljstva. Vpisala sem se na Gimnazijo Novo mesto. Že nekaj let vem, da bom šla na gimnazijo. Želim si postati učiteljica matematike. Res rada računam in težji kot so primeri, bolj uživam. Vem pa, da če želim biti učiteljica matematike, da me čaka veliko dela in učenja. Ker imam že izbran faks, ne bom vrgla štirih let na gimnaziji

vstran, kot pravijo mnogi. Sem mnenja, da imaš po gimnaziji odprt velik spekter šol in poklicev, ampak če ne misliš delati trdo in če nimaš nekih ciljev, pa greš na gimnazijo samo zato, ker ne veš kam bi šel drugače, no v tem primeru pa ti ne priporočam gimnazije. Za novomeško gimnazijo sem se odločila zato, ker jo obiskuje že moja sestra in približno vem kako vse poteka. Priznam, da me je malo strah novega začetka, ampak bolj kot same šole me je strah, da me ne bodo marali. Vem, da sem glasna in znam velikokrat biti tečna in me mogoče zato ne bodo marali. Ampak, kaj niso vsi imeli podobnih težav, pa si je vsak poiskal družbo, si jo bom pa tudi jaz.

Kot pravijo vsega lepega je enkrat konec in zdaj bo konec osnovne šole. Čaka nas nov svet, nove dogodivščine. Nimamo pojma, kaj nas čaka jutri ali pa čez 10 let, kako bo potekalo naše nadaljnje šolanje, kakšen bo svet in ljudje na njem, ampak a ni bolj zabavno pričakovati stvari in uživati vsako sekundo svojega življenja. Držim se reka: »Ne oziraj se na preteklost, ne skrbi na prihodnost, uživaj sedanjost.« Včasih pa prav prija obujati spomine, sploh če so ti lepi.

Anamarija Turk

Priredba Župančičeve pesmi Žebljarska za ta čas.

KARANTENSKA SITUACIJA

Od jutra do mraka,
od jutra do mraka
mene delo za šolo čaka.
Od jutra do mraka,
situacija je taka:
koronavirus nam teži,
že celih 46 dni.

Šole že zdavnaj zaprli so,
kar zna biti zelo hudo,
ko se nazaj vrnemo,
vse drugače bo.
Od jutra do mraka,
od jutra do mraka
učitelji težijo,

ker naših nalog pravočasno ne dobijo.
Zdravniki nergajo,
ker jim dovolj mask ne dajo.
Ženske se pritožujejo,
ker k frizerju ne morejo ,
moškim pa je hudo,
ker gostilne zaprli so.

Od jutra do mraka,
od jutra do mraka
nas karantena čaka,
kako dolgo bo to še trajalo,
nihče ne ve,
jaz upam le,
da v šolske klopi vrnemo se še.

Anamarija Turk , 9.r.

TEDEN PISANJA Z ROKO PRI ŠOLSKEM PARLAMENTU

Od 20. do 24. januarja je potekala vseslovenska akcija Teden pisanja z roko 2020, v katero je bilo vključenih 242 šol in drugih ustanov, ki so ozaveščale o pomenu pisanja z roko. Osrednja tema letošnjega Tedna je bila **‘V naši družini radi pišemo z roko’**. S svojim rokopisom je pobudo podprl minister za izobraževanje, znanost in šport Jernej Pikalo ter številne znane osebnosti: pevka Nuška Drašček, matematik Uroš Kuzman in športnica Ilka Štuhec. To so bili letošnji ambasadorji Tedna pisanja z roko.

Pri šolskem parlamentu smo temo povezali s temo otroškega parlamenta: Moja poklicna prihodnost in z razmišljanjem o tem, kdo sem. Na vse črke imena so učenci zapisovali svoje lastnosti, vrednote, osebna prepričanja, poklicno prihodnost, mišljenje na vsako črko svojega imena. Nastali so prav posebni izdelki z velikim sporočilom o vsakemu posamezniku. Vsak je bil unikaten, tako kot je njihovo mišljenje, značaj in želje.

Zakaj je pomembno, da pišem z roko:

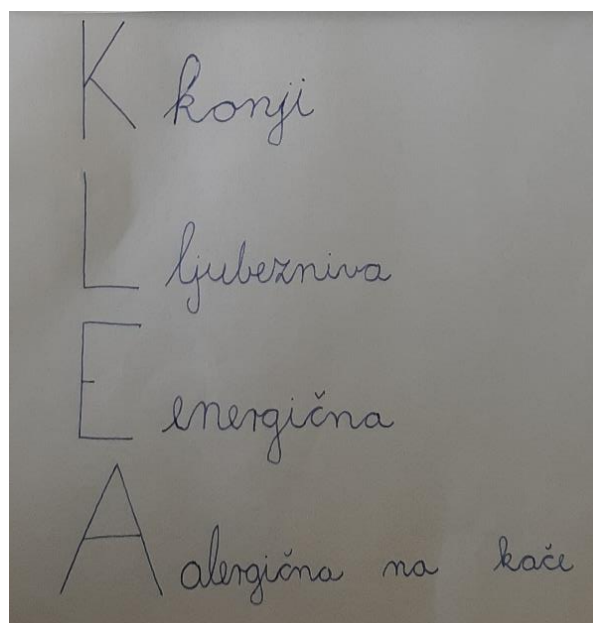
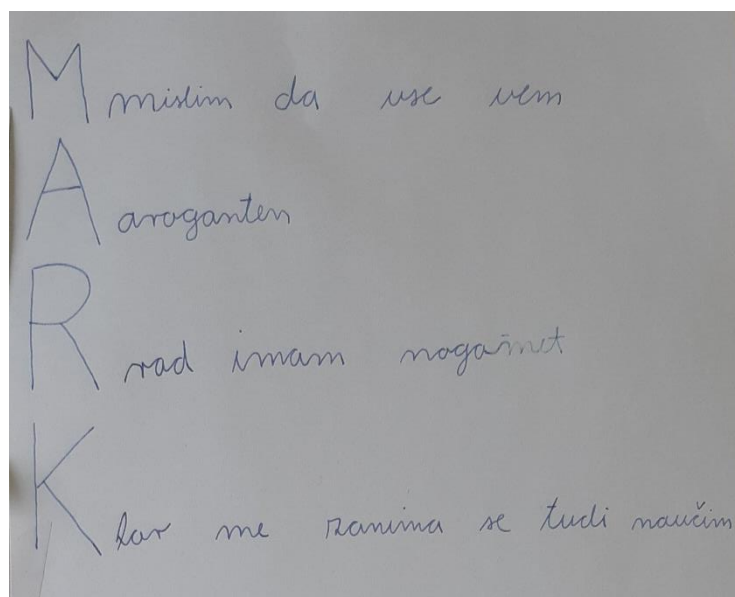
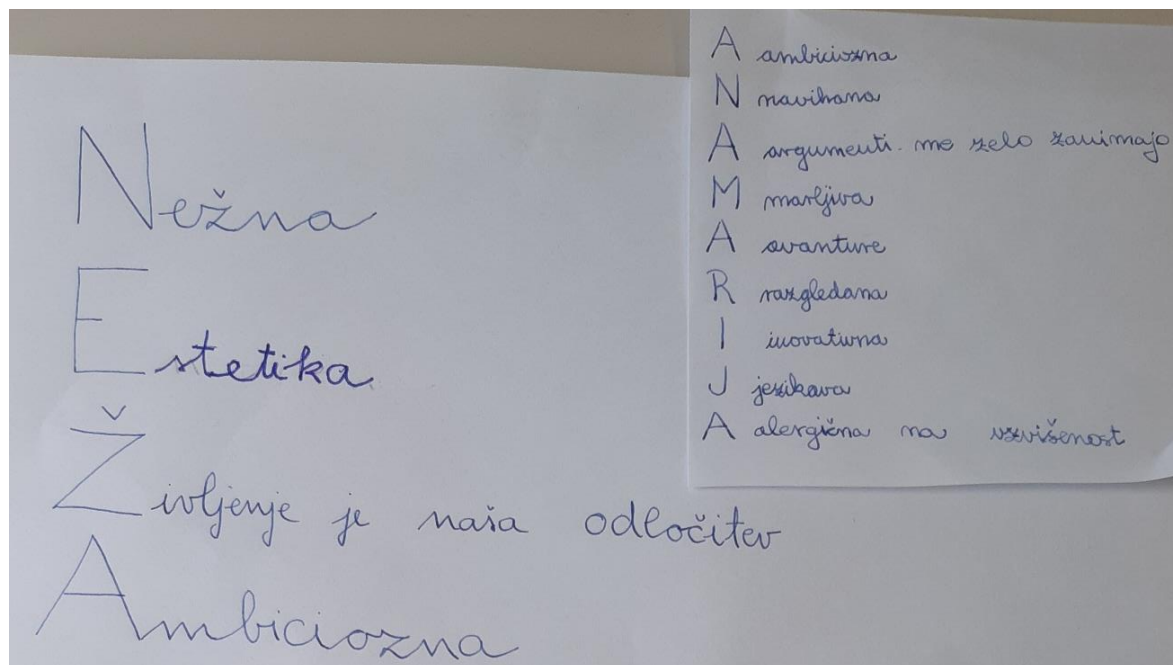
- Prepoznavanje črk in besed, abstraktnega mišljenja in spomina, se izboljšuje s pomočjo pisanja z roko.
- Pisanje z roko povečuje in širi razvoj na področju jezika, spomina, besedne prepoznavnosti in čustev.
- Zapiski, napisani z roko, vplivajo na boljši spomin napisanega.
- Elektronske naprave se lahko pokvarijo ali niso dostopne.
- Več področij v možganih se aktivira pri pisanju z roko, vključujoč področje mišljenja, jezika, informacijskega skladišča in managementa.
- Tisti, ki pišejo pisane in tiskane črke z roko, pišejo bolj kompleksna besedila, napišejo več besed in bolje črkujejo kot pri pisanju z računalnikom.
- Koordinacija roke in oči je največja razvojna značilnost pisanja z roko.
- Pisanje z roko v možganih spodbudi številne centre – motoričnega, vizualnega, slušnega in semantičnega, zato vpliva na celosten razvoj otroka, v poznejših obdobjih pa pozitivno vpliva na spomin, učenje in generiranje idej.

Vizualni prostor je pri tipkanju ločen od motoričnega: imamo ekran in tipkovnico. Proces pisanja pa je izredno pomemben, ne le za drobnomotoriko in številne druge funkcije, ampak je zelo pomemben tudi za branje.”

Jerneja Lovšin Dodič, vodja šolskega parlamenta in šolske skupnosti

KAJ JE NASTALO POD ZAPISI UČENCEV 9. RAZRED

TEMA: KDO SEM IN MOJA POKLICNA PRIHODNOST

K - Kulturn

R - Razigran

I - Igriv

S - Smešen

T - Tmav

J - Jeziki me zanimajo

A - Agresija me moti

N - Nagomet

T Takoj vse pozlačim

R Remicodijo

I Izrabi

S Srečen

T Tečen

A Agresija me podpira

N Nagomet

A Autoserviser

L Lepo vedenje

E Energija za delo

Š Šola mi bo pomagala izpolniti cilje

Zaradi epidemije se tekmovanja v znanju od marca naprej niso izvajala, prav tako ne NPZ

PRIZNANJA, KI SO JIH UČENCI OSVOJILI V šolskem letu 2019/20

*** CANKARJEVO PRIZNANJE (slovenščina)**

- bronasto: 1., 2. in 3. razred zaradi epidemije niso tekmovali
- 6. razred: Gabrijel ČRNILA
- 7. razred: Barbara ŠKUFGA
- 8. razred: Karin Hribar se udeležila regijskega tekmovanja
- 9. razred: Neža ČRNILA

Učenki Karin Hribar in Neža Črnila sta se udeležili regijskega tekmovanja.

*** RAZVEDRILNA MATEMATIKA**

- bronasto:
 - 3. razred: Tajda Lucija MUHIČ
 - 5. razred: Tim OBRSTAR
 - 7. razred: Klavdija ŠKUFGA
 - 9. razred: Anamarija TURK

*** STEFANOVO PRIZNANJE (fizika)**

- bronasto:
 - 9. razred: Neža ČRNILA, Anamarija TURK

*** VESELA ŠOLA**

- bronasto:
 - 4. razred: Julija ŠKUFGA
 - 6. razred: Gabrijel ČRNILA
 - 8. razred: Ožbej Klemen MUHIČ

*** GEOGRAFIJA**

- 6. razred: Manca ŠPILER, Luka ZORE
- 9. razred: Anamarija TURK, Neža ČRNILA

*** EPI READING BADGE**

- 1. razred
- ZLATO PRIZNANJE: Julija Gregorčič, Lana Obrstar, Leon Obrstar, Eva Konte
- PRIZNANJE ZA SODELOVANJE: Nejc Papež, Oskar Nose, Lovro Brecljnik

- 2. razred:
- ZLATO PRIZNANJE: Žiga Obrstar, Ana Novak, Anže Dimic, Matic Konte, Nika Hočevar
- PRIZNANJE ZA SODELOVANJE: Pavel Škufca

3. razred:

ZLATO PRIZNANJE Maj Horvat, Tajda Lucija Muhič

SREBRNO PRIZNANJE: Teja Turk, Polona Jaklič, Stefan Srndović

4. razred:

SREBRNO PRIZNANJE Blaž Huber, Julija Škufca

PRIZNANJE ZA SODELOVANJE Leon Pelc, Anže Tekavčič, Matic Špiler

5. razred:

ZLATO PRIZNANJE: Barbara Vidmar

SREBRNO PRIZNANJE: Anton Jakob Goričar, Tim Obrstar

PRIZNANJE ZA SODELOVANJE: Blaž Breceljnik

6. razred

ZLATO PRIZNANJE: Sofia Suraci, Gabrijel Črnica

SREBRNO PRIZNANJE: Luka Zore, Manca Špiler

PRIZNANJE ZA SODELOVANJE: Marcel Škufca

7. razred:

ZLATO PRIZNANJE: Klavdija Škufca

8. razred:

SREBRNO PRIZNANJE: Manca Slak, Ela Goričar

PRIZNANJE ZA SODELOVANJE Karin Hribar, Ožbej Klemen Muhič

9. razred:

ZLATO PRIZNANJE: Anamarija TURK

SREBRNO PRIZNANJE: Neža ČRNILA

PRIZNANJE ZA SODELOVANJE: Kristjan HUBER

***ASTRONOMIJA**

- bronasto priznanje:

8. razred: Ožbej Klemen MUHIČ

*** TEKMOVANJE KRESNIČKA**

- bronasto priznanje:

3. razred: Tajda Lucija MUHIČ

4. razred: Matic ŠPILER, Julija ŠKUFGA

6. razred: Manca ŠPILER, Gabrijel ČRNILA

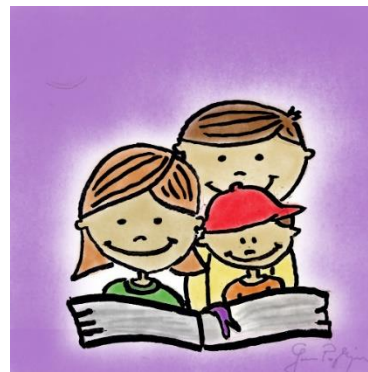
7. razred: Klavdija ŠKUFGA, Nina HRIBAR

• **BRALNA ZNAČKA**

Knjige imajo moč, da vam spremenijo življenje, saj so največje ideje v zgodovini človeštva našle svoje mesto na straneh knjig.

Ponujajo nam številne nasvete, ki jih lahko preizkusite tudi v praksi in to znanje uporabite v svojo korist.

Vaše telo potrebuje rekreacijo, da ostajate zdravi, krepiti pa morate tudi svoj um – najpreprosteje z branjem.

Branje je »vodenno razmišljanje«, saj takrat možgani izvajajo kompleksne duševne funkcije, kot so pomnjenje, domišljanje, sklepanje, povezovanje ...

V našem umu se skriva nešteto potencialov in preko branja se jim lahko zelo približamo, jih odkrijemo in razvijamo. Postanete lahko aktivni ustvajalci svoje prihodnosti.

Branje vam pomaga postati bolj zanimiva osebnost, saj skozi knjige spoznavate nove dimenzije, stvari odkrivате neznano, razbijate okostenele predsodke in širite svoja obzorja. Branje prav tako spodbuja domišljijo.

Branje knjig vas bo vedno in povsod zabavalo. Z dobro knjigo v torbi vam nikoli več ne bo dolgčas, vožnjo z vlakom, v čakalnici, med počitnicami ...

Da so naši učenci res pridni bralci in prijatelji knjige, dokazuje tudi število tekmovalcev za bralno značko in na to smo na šoli ponosni.

SEZNAM BRALCEV:

1.razred: Nejc Papež, Lana Obrstar, Leon Obrstar, Julija Gregorčič, Lovro Brecljnik, Eva Konte, Oskar Nose

2.razred: Anže Dimic, Nika Hočevlar, Ana Novak, Žiga Obrstar, Pavel Škufca, Matic Konte

3. razred: Polona Jaklič, Tajda Lucija Muhič, Maj Horvat, Teja Turk, Stefan Srndovič

4.razred: Anže Tekavčič, Julija Škufca, Leon Pelc, Matic Špiler

5 razred: Anton Jakob Goričar, Tim Obrstar, Blaž Brecljnik, Barbara Vidmar

6. razred : Gabrijel Črnica, Luka Zore, Sofija Suraci, Manca Špiler

7. razred: Nina Tekavčič, Klara Brecljnik, Nina Hribar, Klavdija Škufca, Barbara Škufca

8. razred: Manca Slak, Ela Goričar, Karin Hribar, Tadej Pelc, Ožbej Klemen Muhič

9. razred: Anamarija Turk, Klea Strah, Mark Gačnik, Aleš Brecljnik, Neža Črnica

ZLATI ZNAČKARJI – brali vseh devet let: Anamarija Turk Mark Gačnik, Aleš Brecljnik,

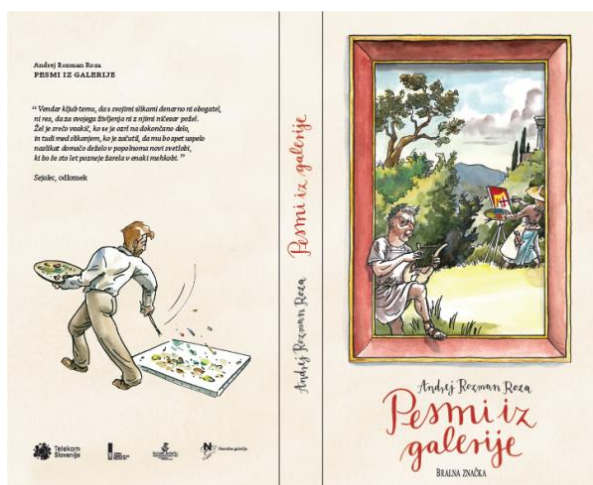
Vsem učencem za dosežke čestitamo.

»Zlati bralci«

Pri Društvu Bralna značka Slovenije – ZPMS so se tudi v letošnjem šolskem letu trudili in pripravljali projekt »Zlata bralka, zlati bralec«, v okviru katerega želijo s knjigami obdariti najboljše bralce iz vse Slovenije in zamejstva, ki so vsa osnovnošolska leta brali za bralno značko.

Letos je bila izbrana knjiga **Pesmi iz galerije** Andreja Rozmana Roze, z ilustracijami Jakoba Klemenčiča in spremnimi gradivi strokovnih sodelavcev Narodne galerije.

Žal prireditve oziroma srečanja devetošolcev niso mogli organizirati, so pa po šolah poslali izbrane knjige glede na število bralcev. Tako so učenci, ki so brali 9 let za bralno značko, prejeli knjigo in spominsko priznanje.

ZLATI BRALCI – Anamarija Turk, Aleš Breceljnik in Mark Gačnik

13. marca je po šolah odjeknila novica, da zapiramo vse šole zaradi pandemije. Nihče ni vedel, kaj nas čaka, kako bo potekalo učenje od doma. Za vse – učitelje in učence, pa seveda starše je bila to velika uganka, a vsak se je moral znati po svoje.

Takole so učenci povedali, kako je potekalo njihovo delo in kakšno je bilo počutje ob tem, ko so bili še doma.

V tej situaciji se počutim slabo, ker ne vidim svojih prijateljev, učiteljev. Ljubše mi je bilo delo v šoli. Snov je potekala z razlago, zdaj pa smo odvisni od računalnika. Je pa ena prednost, ki jo vidim sedaj. Končno malo več vem o uporabi računalnika in sem ga malo bolje spoznal. Delo sem si razporedil tako, da zjutraj naredim vso nalogo, popoldan pa je na vrsti učenje. Mislim, da sem bolj odgovoren, ker je učenje na daljavo težje.

Marcel Škufca, 6.r.

Šolanje doma mi ni ravno všeč, saj je več dela in se ne moreš pogovarjati s sošolci. Po drugi strani mi je pa všeč, saj med učenjem lahko božaš muco ali poslušaš glasbo. Upam, da bo čim prej šola. Če česa ne znam, mi pomaga družina.

Viktorija Ana Muhič, 6.r.

V tej situaciji mi je kar malo hudo, saj nismo v šoli, med prijatelji in učitelji, ampak doma in ne dobivamo dodatne razlage od učiteljev. Preko računalnika moram snov kopirati, saj imamo le en računalnik in ga potrebujemo kar trije. Delo sem si razdelila tako, kot da sem v šoli. Jaz se sama sebi zdim odgovorna za tako delo. Upam, da se bo ta situacija spremenila in da bodo izumili cepilo, ker ne zdržim več doma!

Manca Špiler, 6. r.

Prišel je dan, ko kar naenkrat nisem več mogel v šolo.

Mislil sem, da bodo to počitnice, vendar ni to tako, kot sem si jaz mislil. To je šola na daljavo in se zavedam, da v takšni situaciji ni druge, kot da delam in se sproti učim in ponavljam. Vesel sem, da sem zdrav in da imam mamico, ki mi je v veliko pomoč. Ona me spodbuja k delu za šolo in mi pomaga, če kaj ne znam. Delo opravljamo v dopoldanskem času, če pa ne morem, pa naredim svoje delo še popoldne. Kar mi ne gre ali ne znam, vprašam učiteljice preko e-pošte.

Delo na daljavo mi kar odgovarja, samo še vseeno bi raje sedel v šolskih klopih. Delo v šoli se mi zdi še vedno boljše kot doma. Doma nimamo razlag in mami veliko več dela kot običajno.

HOČEM V ŠOLO!

Gal Skebe, 6.r.

Situacijo doživljam zelo lenobno in dolgočasno. Čisto nič ni zanimivega, ne smemo se družiti, nimam treningov ... kar mi dela preglavice, je šola. Če ne delaš sproti, se ti enkrat nabere »en kup« domačih nalog in prepisov. Šola preko računalnika se mi zdi brez veze, saj se zraven ekrana ne moreš pravilno znajti in skoncentrirati. To se je tudi meni zgodilo, zdaj pa presedim do 4 ure za mizo ... Želim si, da je izolacije čim prej konec, saj je vse skupaj predolgočasno. Doma za krajšanje časa igram karte, berem, poslušam glasbo, »malo« dlje spim in pomagam staršem.

Gabrijel Črnica, 6.r.

Po izbruhu virusa se je življenje zelo spremenilo. Dneve preživljam doma z atijem, mami pa hodi v službo. Počnemo razno razne stvari, večino časa pa posvetimo šoli na daljavo. Prosti čas poskušamo preživeti na svežem zraku v okolici doma. Šola na daljavo mi je kar všeč in mislim, da mi gre dobro od rok.

Naloge opravljam v dopoldanskem času s pomočjo atija, popoldan pa z mami pregledava moje delo. Na začetku sem se počutil dobro, ker ni bilo treba v šolo, sedaj pa mi je postalo dolgčas.

Si pa želim, da bi se to čimprej končalo, da se lahko spet vrnemo v šolske klopi in začnemo z normalnim življenjem.

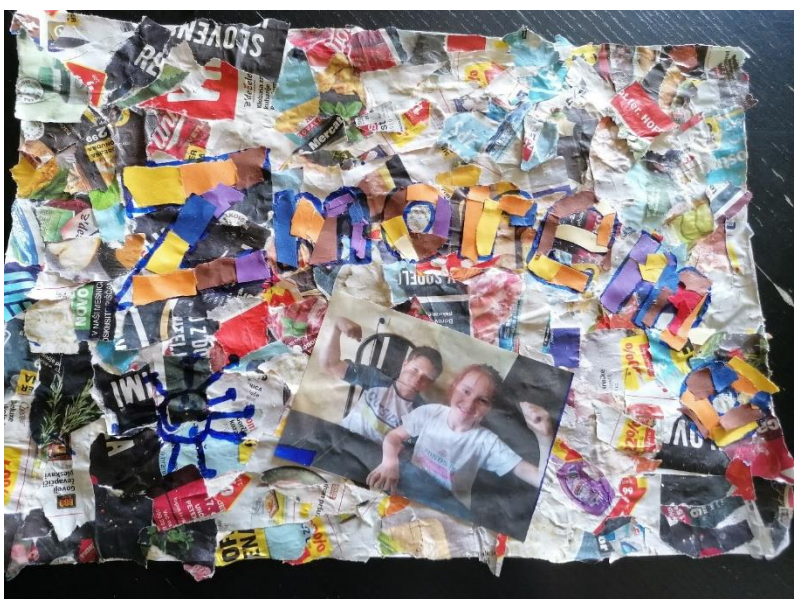
Blaž Brecljnik, 6.r.

Z delom na daljavo nimam težav in naloge tudi sproti rešujem, da se mi ne nabere preveč snovi. Večinoma delam po urniku in sproti ponavljam. Zaradi virusa ne delam panike, ampak upoštevam navodila, ki jih dajejo strokovnjaki.

Barbara Vidmar, 5.r.

OPOZORILNI PLAKATI V ČASU KARANTENE, KI SO JIH IZDELALI UČENCI

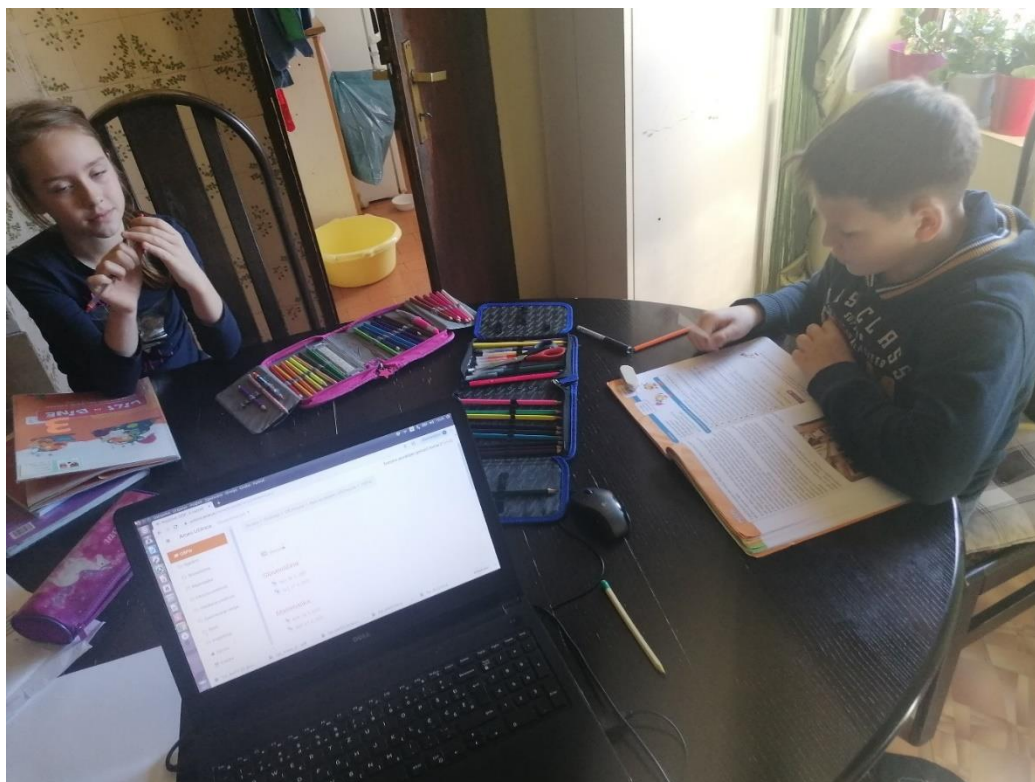
3. in 4. razreda

UČENCI SO SE MORALI DOBRO ORGANIZIRATI DOMA, DA JE DELO ZA ŠOLO SPLOH LAHKO POTEKALO.

KULTURNI DAN – ČETRTEK, 2. april

Učenci so povprašali starše, če se spomnijo kakšne pravljice, zgodbe, doživljaja iz otroštva in dobili smo res zanimive zapise.

Zgodba maminega otroštva

Mami je odraščala na veliki kmetiji in za branje zgodb oziroma knjig ni bilo dosti časa. Večino časa je pomagala staršem, le v zimskem času, ko so bili večeri dolgi in zunaj ni bilo dosti dela, ji je stara mama pripovedovala, kako je bilo v starih časih.

Imela pa je kasetofon in na kasetah zgodbe o Heidi, deklica, ki je z dedkom živela na planini. Bilo je dvanajst kaset in na vsaki je bila ena zgodba. Mami se ne spomni vseh zgodb. Spomni se, da je dedek Heidi poslal k teti Deti v mesto, da bi skrbela zanj in se kaj naučila. Deklica je bila v mestu nesrečna, čeprav je imela prijateljico Klaro. Zelo je pogrešala dedka. Heidi se je na koncu le vrnila k dedku in pri njem tudi ostala.

Mami je imela zelo rada te zgodbe in ob njih je tudi zaspala.

Blaž Brecljnik, 5.r.

Ljubiteljica knjig

Mami je že kot otrok rada brala oz. poslušala pravljice. Glede na to, da je imela dve starejši sestri, s katerima se ni mogla več veliko družiti ali igrati (bili sta že poročeni), sta ji kupovali kasete s pravljičami (npr. od Hansa Cristiana Andersena in bratov Grimm).

Kasneje sta ji pričeli kupovati knjige v Mladinski knjigi. Mami so bile knjige nekaj posebnega, kot eden najboljših prijateljev.

Ko je v osnovni šoli v višjih razredih (pri uri slovenskega jezika) s sošolci začela brati zahtevnejše knjige naših slovenskih pisateljev (npr. Josip Jurčič: Deseti brat), se ji je odprl nov svet, ki ga prej ni poznala.

Kmalu pa je začela brati še kakšne zahtevnejše knjige, ki jih učenci po navadi preberejo v srednjih šolah. Brala jih je z vse večjim zanimanjem in navdušenjem.

Večkrat je njena mama prišla v njeno sobo in jo morala opomniti, da se mora učiti za šolo, namesto, da bere knjige.

Mami še danes rada bere knjige. Ko potrebuje počitek ali odmor, rada v roke vzame kakšno knjigo in jo z veseljem prebere.

Ela Goričar, 8.r.

Vožnja z motorjem

Včasih, ko je moj dedek še živel in je hodil v službo, ni imel izpita za avto. Vsak dan se je peljal z motorjem ali je šel peš od Visejca do Ambrusa na avtobus. Od tam je pa šel

v službo v Ivančno Gorico. Nekega dne je Janez, moj stric, peljal mojo mami z tistim motorjem na vožnjo. Imela sta se lepo. Nekje sredi polja pa sta z motorjem padla. Mami in moj stric sta si raztrgala hlače in uničila motor. Skupaj sta šla počasi domov, skrila uničene hlače in pospravila motor. Upala sta, da ne bodo pomislili, da sta bila kriva ona. Moj dedek je pa izvedel zelo hitro. Bil je zelo hud, obema je naložil težke kazni. Moja mama pa se od takrat ni nikoli več peljala z motorjem.

Ožbej Klemen Muhič, 8.r.

Pripetljaj na vrtu

Moja mama mi je povedala pripetljaj, ki ga ne bo nikoli pozabila. Z mamino sestrično Sonjo sta skupaj imeli vrtiček, kjer sta sadili rože in ga urejali. Sestrična je kar naenkrat zamahnila z motiko in ponesreči zadela mamo po glavi. Hitro je stekla domov, da so ji oskrbeli rano, medtem časom pa je Sonja zbežala in stekla v gozd, ker se je ustrašila. Skupaj so jo iskali in jo tudi našli. Mamina rana pa se je počasi celila in zdaj se ji ne pozna več. Ta dogodek ji bo ostal vedno v spominu.

Barbara Vidmar, 5.r.

Nonina zgodbi o njenem življenju

Nona mi je povedala zgodbo, kako se kot otrok spomni, da so se vsi otroci iz vasi spomnili ob sobotah in nedeljah igrali po njivah in zobali češnje. Nabirali so jih in jedli, ker je bila to njihova najljubša jed. Včasih niso potem cel dan jedli ničesar drugega. Radi so se lovili okrog grmičevja, se skrivali za njim in tekli med njivami in travniki.

Nona mi je povedala še eno zgodbo, ampak ta se dogaja pozimi, ko so se vračali iz šole. Hodili so peš 4 kilometre daleč, ker ni bilo avtobusa. Radi so se igrali tako, da so torbo obrnili na hrbtno stran in se spuščali po snegu. Velikokrat so tudi padli. Peljali so se po strmih dolinah in se tako zabavali po šoli.

Sofia Suraci, 6. r.

LISICA IN POLŽ

Babica mi je povedala pravljico, ki se jo spomni iz otroštva. Njej in njenim bratom jo je povedal stric Matevž, ko so pozimi sedeli na peči in si s tem krajšali čas. Jaz je nisem poznala do sedaj, zato sem se odločila, da jo zapišem in vam jo pošljem.

Nekoč sta v gozdu živela lisica in polž. Sicer sta bila prijatelja, vendar sta se nekega dne sprla. Blizu njunega doma je bil majhen hribček in polž je izval lisico, kdo pride prej na vrh. Lisica se je bahala in rekla, da ni možno, da bi jo polž prehitel. Rekla je da je počasen. Polž pa je imel načrt. Rekel ji je da bo gotovo prej na hribu kot ona. Polž je bil zelo prebrisan in je zlezel lisici na rep in se zadril: »No pa začniva«. In lisica je začela s polno močjo. Tekla je zelo hitro in prišla na hrib. Tam se je obrnila, njen rep pa je pristal direktno na vrh. Lisica se je vsa vesela smejala in se zadrila: »Kje si polž, hahaha kako si počasen«. Polž pa je med tem zlezel z njenega repa in pristal točno na vrhu

ter se zasmeljal: »Haha jaz sem že tukaj, sem ti rekel da bom zmagal«. Lisica je bila malo užaljena, polž pa je kar pokal od veselja.

Anamarija Turk, 9. r.

Dogodek iz življenja staršev

Mami sem povprašala, če se spomni kakšnega zanimivega dogodka. Na obraz se ji je narisal nasmeh in hitro sem vedela, da je nekaj zanimivega. In začela mi je pripovedovati.

Mami je velikokrat hotela iti s svojo mamo v službo. Delala je v iskri, zato je ni nikoli mogla vzeti s sabo in mami je bila zelo užaljena in jezna. Odločila se je, da bo nekaj ušpičila. Njena najljubša igrara je bila barbika in se je cele dopoldneve igrala samo z barbikami. Prišel je dan, ko se je barbika morala poročiti, vendar poročne obleke ni imela. V kuhinji so imeli dolge bele zavese in mamici se je zdelo, da je to zelo lep in dober material za oblekico. Odstrigla je cel spodnji del zavese, da ne bi bilo tako opazno. Pravi, da je imela barbika tako dolgo vlečko kot danes zelo razkošne obleke. Spomnim se, da je velikokrat rekla, da bi bila njena poročna obleka enaka kot od njene barbike. Nikoli pa nisem pomislila na kaj misli, zdaj pa razumem vsako njeno besedo. Njena sestra in brat sta se igrala vsak v svoji sobi, zato ni noben videl, kaj se je zgodilo. Ko je prišla njena mama iz službe, seveda ni nič povedala, kaj se je zgodilo. Vsa navdušenja in ponosna ji je pokazala, kako lepo oblekico je sešila. V upanju, da njena mami ne bo ugotovila, kje je dobila blago. Kar ji seveda ni uspelo. Mama je bila zelo jezna, saj so bile zavese čisto nove. Dobila je kaznen, ki se je ne spomni, ve pa, da se ji je njena mama kljub jezi začela smejati, saj si ni nikoli mislila, da se bo kdaj kaj takega spomnila njena hčerka.

Te barbike je tako čuvala, da jih je dala meni, ko sem bila majhna, vendar se jaz nisem nikoli rada igrala z barbikam.

Klea Strah, 9.r.

Mamino otroštvo

Mami je otroštvo preživljala na veliki kmetiji, odmaknjeni od mesta. Časa za igro ni bilo veliko. Z bratom sta večino časa preživela v naravi. Imela sta kužka, s katerim sta se večino časa igrala.

Nekega dne sta sredi dvorišča sedela in jedla piškote. Kužku so se seveda cedile slinice in ker mu nista hotela dati piškote, ga je mamici ukradel iz rok. Nekaj časa je jokala, potem pa je hotela piškot nazaj. Kužku seveda ni bilo všeč, ker mu je vzela piškot in jo je ugriznil v roke. Mamica mu ni ostala dolžna, prijela ga je za gobček in ga ugriznila v smrček. Kužek je seveda cvilil in jokal, tudi mamici je bilo hudo, ampak svojega piškota ne da. Mami pravi, da je imela zelo lepo otroštvo. Čeprav je bilo treba veliko delati, sta z bratom znala izkoristiti prosti čas za igro.

Aleš Brecljnik, 9.r.

Nekega dne, ko je bila moja mami stara pet let, sta šla z bratom loviti polhe, ali drugače rečeno – šla sta na polhanje. Z bratom Janezom sta šla v gozd. Brat je lovil polhe z roko. Ko ga je pa ujel, se mu je polh izmuznil in padel nazaj v luknjo. Mislil je, da je polh mrtev. Ker je moja mami imela majhne roke, ji je brat rekel, naj seže v luknjo za polhom. Seveda polh ni bil mrtev, zato jo je ugriznil v palec. Roko je takoj potegnila ven, vendar polh ni spustil. Takoj je začela jokati in brat je nekako odstranil polha z njenega palca ter ga trdno prijel. Moja mami je takoj stekla domov in se celo pot drla na vso moč.

Tristan Erik Muhič, 9. r.

Tarzan

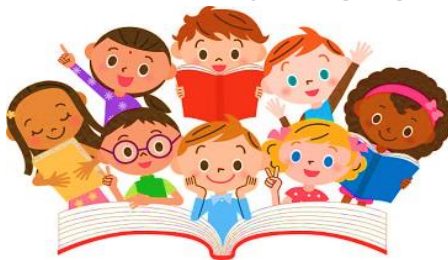
ko je bila moja mami ~~st~~ v šestem razredu, so šli z družino na obisk k stari mami (moji prababici), kjer je, ko so prišli šla po njilovega psa Tarzana, ga spustila z ~~de~~ verige in skupaj sta odšla na sprehod ob drki. ko sta prišla do majhnega pomena je moja mami prije la Tarzana in ga vrгла v vodo, pri čemer je užival. A ^Tarzan je bil prebrisan in je, ko je prišee iz vode, šel k mami in se poleg nje otresel vode. Tako je bila tudi oče mokva. Tako jo je Tarzan naučil, da, če uče biti mokva moj ga ne uče v vodo.

Manca Špiler, 6.r.

Učenci 5. in 6. razreda pa so iskali domače knjižne zaklade

- KATERE KNJIG IN REVIJ SO NAŠLI DOMA.

Presenečeni boste, koliko knjižnega gradiva so našli.

POIŠČI SLOVAR ALI ENCIKLOPEDIJO. <i>Velika Ilustrirana enciklopedija: Živali</i>	POIŠČI KNJIGO O ŽIVALIH. <i>Moja zlata knjiga: Živali sveta</i>	NAPIŠI NASLOV KNJIGE KUHARSKIH RECEPTOV. <i>Moja knjiga receptov</i>
--	---	--

1.

PREPIŠI NASLOV KNJIGE Z UGANKAMI ALI S PESMIMI. <i>Janez Bitenc: Pesmi o pomladi in živalih</i>	POIŠČI REVIJO, KI TI JE VŠEČ. <i>Ciciban</i>	POIŠČI KNJIGO ZA OTROKE. <i>Kdo je napravil Vidku srajčico?</i>
---	--	---

2.

POIŠČI KNJIGO, KI IMA RDEČE PLATNICE. <i>Pedenped</i>	NAPIŠI NASLOV KNJIGE, KI IMA LEPE ILUSTRACIJE. <i>Pravljica o Luni: Kako je mali poni postal velik</i>	POIŠČI KNJIGO V TUJEM JEZIKU. <i>Big bear little bear</i>
---	--	---

3.

POIŠČI REVIJO, KI IMA PISANO NASLOVNICO. <i>Zmajček</i>	NAPIŠI NASLOV KNJIGE, KI SO JO ŽELIŠ PREBRATI. <i>Črni lepotec</i>	IZPIŠI NASLOV KNJIGE, KI SI JO ŽE PREBRAL/A. <i>Bratovščina sinjega galeba</i>
---	--	--

4.

POIŠČI KNJIGO, KI JO JE NAPIŠAL/A SLOVENSKI/A PISATELJ/ICA. <i>Ela Peroci: Muca Copatorica</i>	POIŠČI KNJIGO S PRAVLJICAMI. <i>Andersenove pravljice</i>	POIŠČI KNJIGO Z DOBRO ZGODBO. <i>Črni lepotec</i>
--	---	---

GAL SKEBE, 6.r.

<i>POIŠČI SLOVAR ALI ENCIKLOPEDIJO. Živali</i>	<i>POIŠČI KNJIGO O ŽIVALIH. Album o živalih</i>	<i>NAPIŠI NASLOV KNJIGE KUHARSKIH RECEPTOV. Hrana taka kot je</i>
---	--	--

<i>PREPIŠI NASLOV KNJIGE Z UGANKAMI ALI S PESMIMI. Enci benci na kamenci</i>	<i>POIŠČI REVIJO, KI TI JE VŠEČ. Suhokranjske poti</i>	<i>POIŠČI KNJIGO ZA OTROKE. Kako živali pomagajo</i>
---	---	---

<i>POIŠČI KNJIGO, KI IMA RDEČE PLATNICE. Po volčjih stopinjah</i>	<i>NAPIŠI NASLOV KNJIGE, KI IMA LEPE ILUSTRACIJE. Mala morska deklica</i>	<i>POIŠČI KNJIGO V TUJEM JEZIKU. Kamput um die oberwelt</i>
--	--	--

<i>POIŠČI REVIJO, KI IMA PISANO NASLOVNICO. Looney tunes</i>	<i>NAPIŠI NASLOV KNJIGE, KI SO JO ŽELIŠ PREBRATI Doron Velika ledena bitka</i>	<i>IZPIŠI NASLOV KNJIGE, KI SI JO ŽE PREBRAL/A. Pika nogavička</i>
---	---	---

<i>POIŠČI KNJIGO, KI JO JE NAPISAL/A SLOVENSKI/A PISATELJ/ICA. Mojca dobnikar Po volčjih stopinjah</i>	<i>POIŠČI KNJIGO S PRAVLJICAMI. Najlepše pravljice</i>	<i>POIŠČI KNJIGO Z DOBRO ZGODBO. Doron Skrite stopnjice in Čarobna preproga</i>
---	---	--

Sofia Suraci, 6.r.

Manca tudi fotografirate in posijete sliko, veliko izžirna pri iskanju.

ISKANJE DOMAČIH KNJIŽNIH ZAKLADOV

ZAPIŠI NASLOVE KNJIG IN REVIJ, KI JIH NAJDEŠ DOMA. KO IZPOLNEŠ EN KVADRATEK, GA POBARVAJ S SVETLO BARVO.

POIŠČI SLOVAR ALI ENCIKLOPEDIJO. <i>Slovensko angleško slovar</i>	POIŠČI KNJIGO O ŽIVALIH. <i>Zivali podrejeni in ponoči</i>	NAPIŠI NASLOV KNJIGE KUHARSKIH RECEPTOV. <i>Recepti sestre Nikoline</i>
PREPIŠI NASLOV KNJIGE Z UGANKAMI ALI S PESMIMI. <i>Ang bon, Lic bon</i>	POIŠČI REVIJU, KI TI JE VŠEČ. <i>Movrica</i>	POIŠČI KNJIGO ZA OTROKE. <i>Moja dečka je laskko lator</i>
POIŠČI KNJIGO, KI IMA RDEČE PLATNICE. <i>Leto pismo</i>	NAPIŠI NASLOV KNJIGE, KI IMA LEPE ILUSTRACIJE. <i>Jerca in recalo</i>	POIŠČI KNJIGO V TUJEM JEZIKU. <i>Slovar</i>
POIŠČI REVIJU, KI IMA PISANO NASLOVNICO. <i>Movrica</i>	NAPIŠI NASLOV KNJIGE, KI SO JO ŽELIŠ PREBRATI. <i>Pet prijateljev</i>	IZPIŠI NASLOV KNJIGE, KI SI JO ŽE PREBRAL/A. <i>Kospičevs naj bo</i>
POIŠČI KNJIGO, KI JO JE NAPIŠAL/A SLOVENSKI/A PISATELJ/ICA. <i>Erstje v jeseni</i>	POIŠČI KNJIGO S PRAVLICAMI. <i>Stare Grimme pravljice</i>	POIŠČI KNJIGO Z DOBRO ZGODBO. <i>Janko in Metka</i>

Manca Špiler. 6.r.

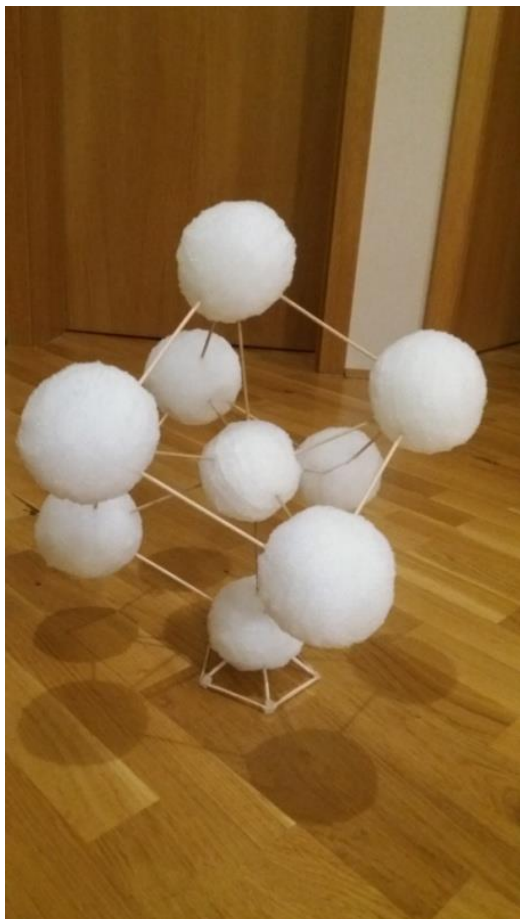
Učenci so bili v karanteni zelo ustvarjalni, o čemer pričajo tudi izdelki za likovni pouk in tehnični dan.

Tadej Pelc,
8. r.

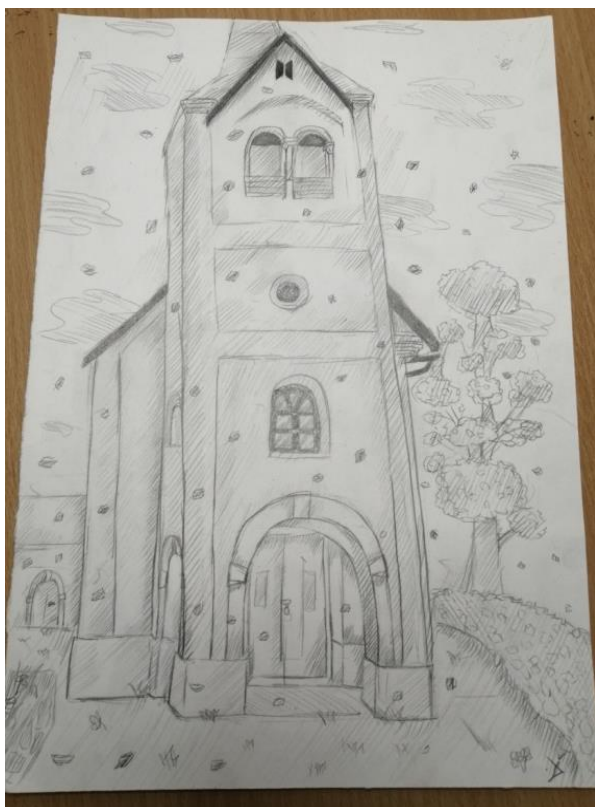
Sofia Suraci, 6. r.

Tim Obrstar, 5. r.

Tristan Erik Muhič. 9.r.

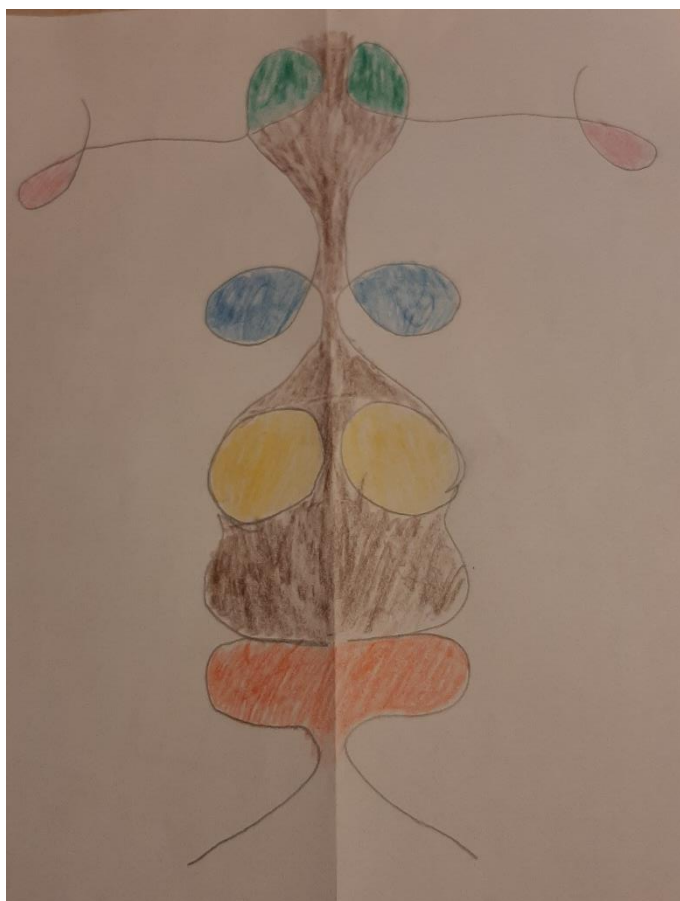

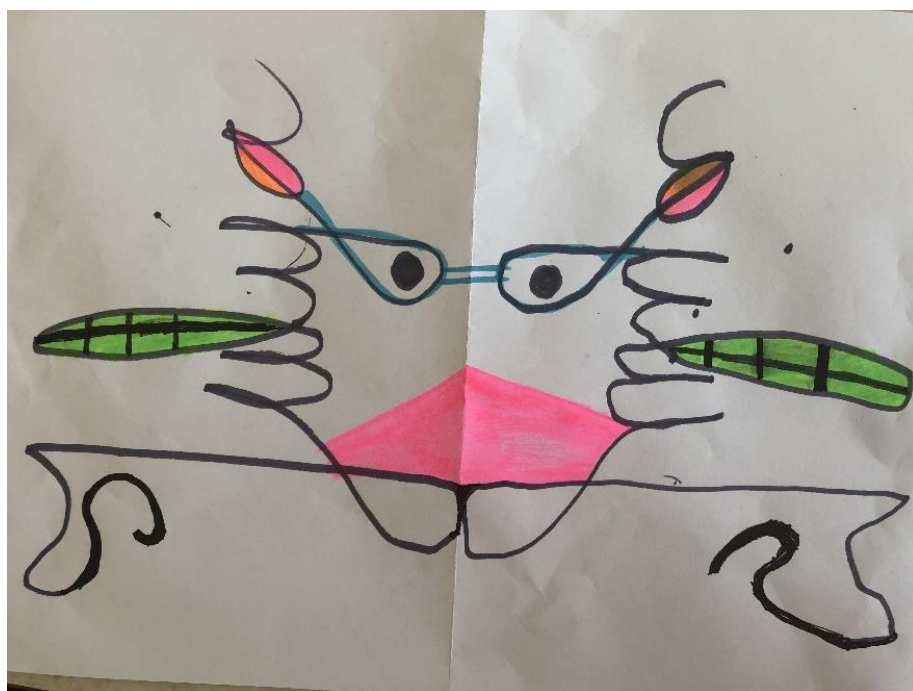
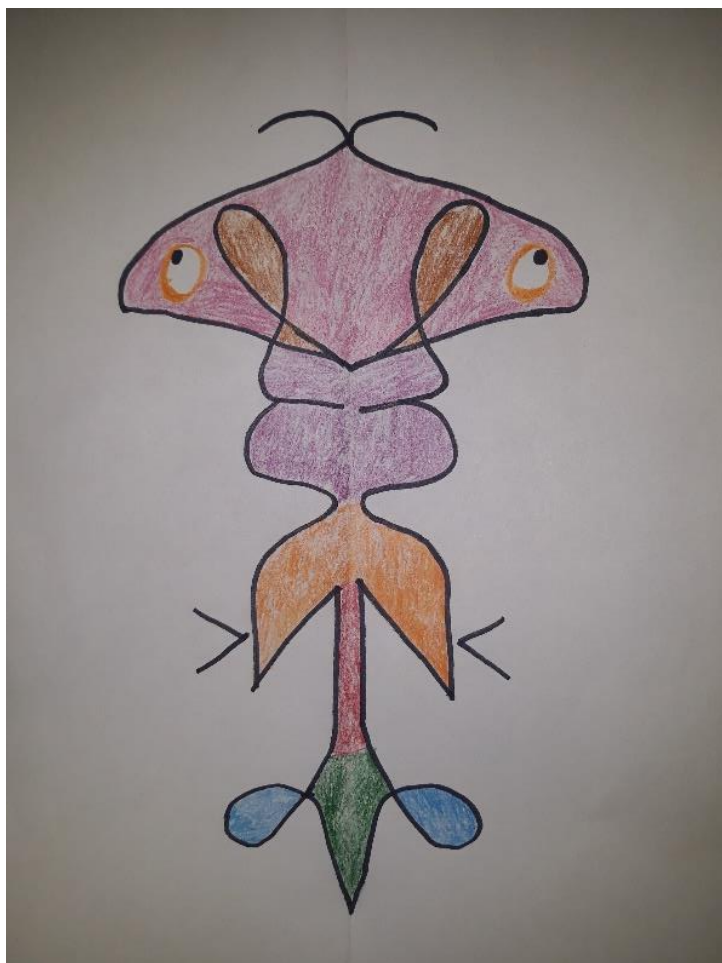
Klavdija Škufca, 7. r.

Aleks Pelc, 7. r.

UČENCI 3. in 4. razreda

OPIS OSEBE IN DELOVNEGA DNE

MAMI BERNARDA

Danes vam bom predstavila svojo mami Bernardo. Izbrala sem jo zaradi tega, ker mi je vedno na voljo, kadar jo potrebujem in ji lahko povem vse.

Mami je ime Bernarda. Stara je 36 let. Visoka je 168 cm. Ima suho postavo. Ima temno rdeče lase do ramen. Velikokrat nosi čop. Ima modre oči. Doma nosi trenerko in dolgo majico, za v službo pa nosi službeno obleko. Do ljudi ima dober odnos. Doma zelo veliko dela. Med prostim časom rada peče, pospravlja stanovanje in dela na vrtu. Njen dan se začne ob 5.00. Odide v službo in je do 14.00 ni doma. Potem velikokrat skuha za nas, ko pridemo iz šole. Pojemo in odide po sestro na avtobusno postajo. Potem odide ven, kjer nabira regrat ali dela na njivi. Ob 17.00 pride v hišo in pomaga bratcu narediti nalogo in spet odide kuhat. Ob 18.30 imamo večerjo, pospravi kuhinjo in se gre stuširat. Ob 20.00 gleda na televiziji serije in ob 22.00 gre spat. Tako se njen dan zaključí.

Imam najboljšo mami na svetu. Najbolj mi je pri njej všeč, da ji zmeraj lahko zaupaš. Šibke točke so umazano perilo v pralnici. Želje za prihodnost ima, da bi ljudje prišli k pameti.

Klara Breceljnik, 7. r.

MOJA SESTRA URŠKA

Ob pol šestih zjutraj Urško zbudi budilka, se obleče in umije. Ob šestih odide na sprehod s svojim kužkom. Ob pol sedmih spi kavo in odide v službo. V službi je od sedme do petnajste ure popoldan in ko zaključí službo, pride domov. Ob dvajset minut čez tretjo uro popoldan se preobleče in začne s kuhanjem kosila. Ob šestnajstih in trideset minut, po končanem kosilu, se odpravi na daljši popoldanski sprehod s svojim psom. Ob sedemnajsti uri preveri moje opravljene domače naloge. Ob sedemnajst in trideset minut odide do svojih konjev v hlev in jim počisti boks ter jih očisti in nahrani. Ob devetnajsti uri se vrne v hišo, pripravi večerjo in pospravi posodo. Ob dvajseti uri odide pod tuš in se obleče v pižamo. Ob enaindvajseti uri si pogleda kakšen film po televiziji. Ob dvaindvajseti uri pelje psa v sobo za spanje in odide v svojo posteljo.

Tako poteka dan moje sestre.

Aleks Pelc, 7. r.

KAKO ŽIVIJO SLOVENCİ

V Sloveniji je več tipičnih kmečkih hiš, ki so značilne za vsak kraj posebej. Ker je Slovenija razdeljena na več občin, imajo seveda tudi vsi drugačne navade. Tipična kmečka slovenska hiša na primer v Alpah je zgrajena iz kamna in lesa. Strehe so zelo strme in dvokapne na čopih. Zelo so navpične, ker tam pade veliko snega in tako sneg lahko zdrsne s strehe. Gank je pokrit balkon in po navadi so hiše v gručah. Na Primorskem so kmečke hiše zgrajene s kamna. Streha je dvokapna in položna. Okna

so tam majhna in so v obliki okvirja. Kritina je iz opek, ki je tudi pritrjena, saj je tam velikokrat burja. Hiše imajo 2 nadstropja. Tipična panonska kmečka hiša je pritlična oz. majhna. Zgrajena je iz lesa in slame. Strehe so dvokapne na čop in imajo izrazit napušč. Kritina je iz slame. Imajo majhna okna in po navadi so te hiše v obliki ključa.

Kot sem že prej omenila, je Slovenija razdeljena na več delov, kjer so jedi pri vsakem delu drugačne. Na primer v Prekmurju so znani po gibanici, na Štajerskem je znana kislja juha, na Koroškem so znani mavžlji, na Dolenjskem so znani štruklji, v Idriji so poznani žlikrofi, na Gorenjskem je zelo znana orehova potica, na Primorskem pa so poznani po joti.

Značilne so tudi narodne noše. Pri moških narodna noša vsebuje črn klobuk, sprednji del lajba (telovnik) je iz žameta z uvezenim cvetjem, hrbet pa iz klota. Pojavljale so se tudi druge vrste blaga, svila in volna. Spredaj se zapenja s celo vrsto kovinskih gumbov. Pod telovnikom pa so nosili celo svilen ruto, ki se je na rami videla zelo malo, poudarek pa je bil spredaj pod vratom. V spodnjem delu lajba je v gumbnico pripeta verižica, ki sega v žep. Hlače so iz jelenovega ali gamsovega usnja. Pod telovnikom se nosi bela močno nabrana platnena srajca, pod hlačami pa dolge spodnje hlače iz bombaža. Lahko se nosijo tudi volnene nogavice v naravni barvi volne. Ženske pa so nosile krila, ki so bila nekdanj iz volnenih ali bombažnih tkanin, v kasnejšem obdobju pa se je pričela pojavljati naravna svila, največkrat pa umetna svila, ker je bila cenejša. Krilo z modrcem je bilo v pasu stisnjeno in je segalo do gležnjev. Čez krilo so največkrat nosile črn svilen predpasnik, obrobljen s črnimi čipkami, mlajše pa tudi bele in drobno potiskane s cvetličnimi vzorci. Pod obleko so si oblekle bluzo (rokavci), spodnje dolgo krilo, spodnjice do kolen ali kratko belo krilo, ki je segalo prav tako samo do kolen, in bele nogavice z bunkicami, ki segajo do kolen ali čez koleno. Čez rame so imele ogrnjeno svilen ruto s franžami, spredaj zapeto z broško.

Pisava v Sloveniji se je iz latinice. Pišemo jo od leve proti desni. Otroci začnejo osnovno šolo s šestimi leti, končajo pa jo s petnajstimi. Šola se začne na začetku septembra, konča pa na koncu junija. Med poletjem so počitnice, med šolskim letom pa so prosti dnevi, ko so prazniki ali pa imamo kratke tedenske počitnice kot na primer prvomajske.

V Sloveniji ni posebnih športov, prevladujejo pa nogomet, košarka, odbojka, hokej, smučanje

Praznikov v Sloveniji je veliko. To so 1. in 2. januarja novo leto, 8. februarja je Prešernov dan oz. kulturni praznik, 27. aprila je dan upora proti okupatorju, 1. in 2. maja je praznik dela, 8. junija je dan Primoža Trubarja, 25. junija je dan državnosti, 1. novembra dan spomina na mrtve in 26. decembra pa je dan samostojnosti in enotnosti.

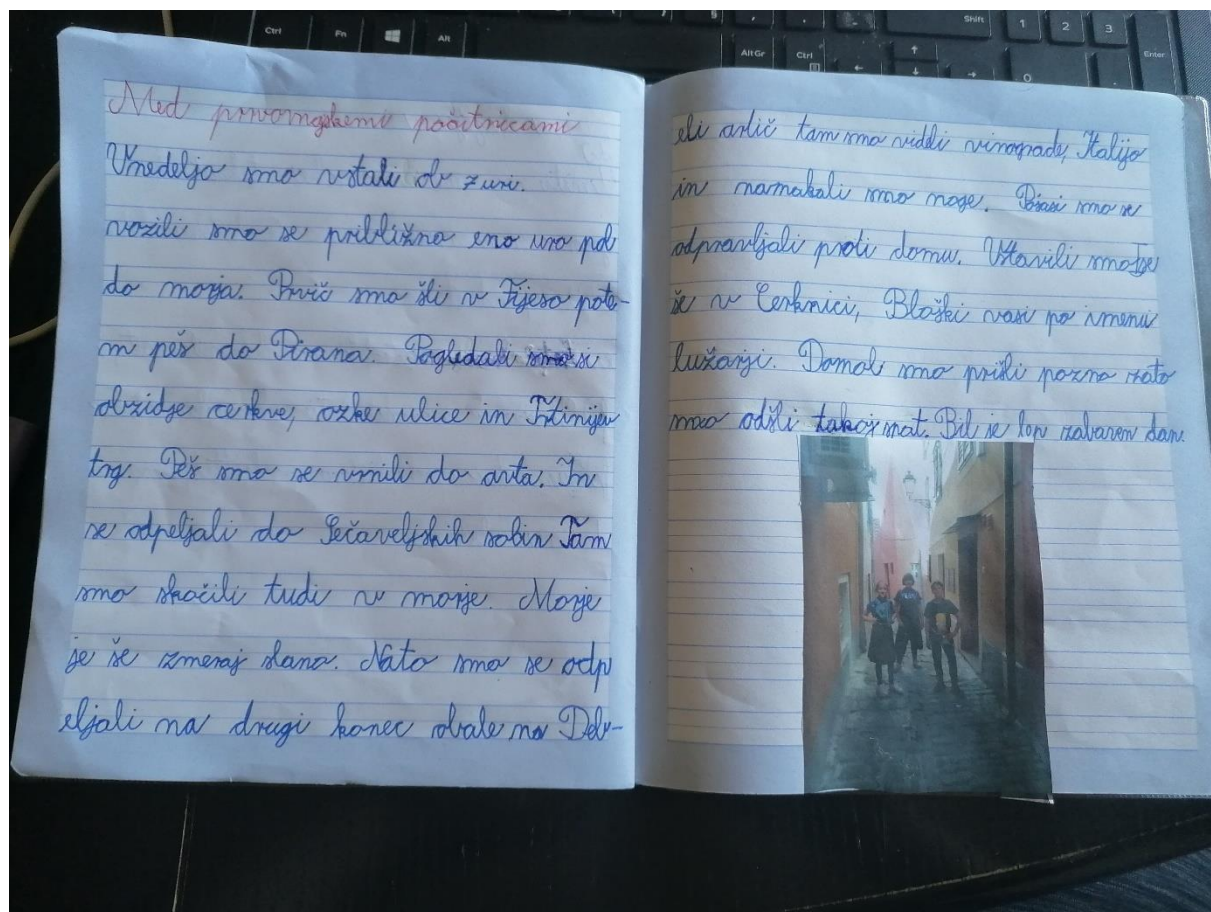
V Sloveniji imamo veliko ogroženih rastlin, saj ne rastejo nikjer drugje kot samo vključno v Sloveniji. To so na primer Močvirska kačunka, Kochov svišč, Močvirska logarica ali močvirski tulipan, Velikonočnica, Lepi čeveljc, Blagayev volčin, Navadni pasji zob, Rumena maslenica, Rumeni sleč, Arnika in Planika. Te rastline so v Sloveniji zavarovane in jih ne smemo trgati. Za njih skrbijo posebne službe, da ne bi izumrle, saj jih ni veliko.

Klavdija Škufca, 7.r.

Med prvomajskimi počitnicami

V ponedeljek so se začele prvomajske počitnice. Na počitnice sem šla k sestričnima na Ratje. Skupaj s sestričnima smo si ogledale Rateljsko jamo v gozdu. V jami smo videle kapnike in ostanke zobovja od živali. In eden velik kapnik, ki je razbit. Drugi dan so sestrične prišle na Prevole. Igrale in lovile smo se okoli prevolske cerkve. Šle smo tudi do lovske opazovalnice. Potem smo odšle na kosilo. Po kosilu smo odšle na sprehod do Hinj. Po tem smo se še nekaj časa igrali s kartami črni Peter, spomin in enko. Nastal je večer in odšla sem spat. Sestrične so odšle domov. Poslovili smo se. Potem sta mi ostal še dva dneva med vikendom in sem se igrala doma.

TEJA TURK, 3. r.

Veliko noč smo letos preživeli v krogu najožje družine, morda smo se tako še bolj pripravili na praznovanje in krasili hišo, pekli in delali pirhe. Tu je zbranih nekaj utrinkov.

Aleš, Klara in Blaž Breceljnik

Tim in Žiga Obrstar

Gal Skebe

Marcel Škufca

Barbara Vidmar

Sofia Suraci

Luka Zore

Manca Špiler

Več si lahko ogledate na spletni strani šole – galerija.

ŠOLSKI VRT - OŠ PREVOLE

Na naši šoli smo se odločili, da bomo tudi v šolskem letu 2019/2020 obdelali in uredili šolski vrt. Na prostoru pri šoli smo že leta nazaj postavili klasični vrt, ki služi kot učno okolje. Učenci so vedno radi delali na vrtu, odgovorno skrbeli za rast rastlin, saj jim je bilo to delo kot podeželskim otrokom domače.

Letos pa nas je presenetila epidemija koronavirusa. V začetku meseca marca smo pri okoljski vzgoji izdelali žuželčji hotel. V dobri veri, da bomo v drugi polovici meseca marca začeli z delom na šolskem vrtničku, pa smo zaradi epidemije ostali doma. Naš vrtniček je sameval in se prav grdo zarastel. Res je, da so na njem cvetele določene medovite rastline, ki so privabljale opraševalce, vendar o sejanju ni bilo ne duha ne sluha. Ko so se razmere v državi izboljšale so tudi devetošolci dobili zeleno luč, da se lahko vrnejo v šolske klopi. Vsi smo bili žalostni, ker vrtniček ni bil obdelan, vendar smo se soglasno odločili, da to postorimo v petek, 29. 5. 2020. Devetošolka Anamarija je preskrbela sadike zelja, kolerabe in brstičnega ohrovtu. Učitelj Žiga je v šolo prinesel sadike paradižnika. V šoli pa smo imeli še semena kumar. Med urami okoljske vzgoje in glasbene vzgoje so učenci zavzeto delali in vrtniček spravili v red.

Čeprav smo sprva mislili, da nam letos ne bo uspelo, je naš vrtniček postal zgleden in urejen šolski vrtniček. Ob pogledu naj se je na naših obrazih posloivila žalost. Postali smo veseli in zadovoljni, saj smo delo marljivo opravili. Ponovno smo dokazali, da z dobro voljo in pridnimi rokami skupaj zmoremo.

Andreja Šilc Mihelič, vodja projekta

Obdelava gradiv kovine: ODPADKOM DAJEMO NOVO ŽIVLJENJE

Pri izbirnem predmetu so učenci v času dela na daljavo izdelali iz odpadnega materiala čudovite in uporabne izdelke: cvetlično korito + posadi rastlino (roža, zelenjava, zelišče...)

Odpadni material: plastenka, papir, karton, časopis, ostanki lesa, veje, pločevina, žica ...

Učenci s tem razvijajo pozitiven odnos do narave, ponovno uporaba odpadnega materiala, ustvarjalnost, kreativnost, delo po principu, kar potrebujem, si lahko izdelam tudi sam ...

Upam, da ste tudi ostali dobili navdih za ustvarjanje in si tako polepšate kakšen kotiček okoli hiše ali v stanovanju. Tako vam med počitnicami gotovo ne bo dolgčas.

Učiteljica Jerneja Lovšin Dodič

